

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2013 r. — Fédération internationale de football association (FIFA) przeciwko Komisji Europejskiej, Królestwu Belgii, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-205/11 P) ⁽¹⁾

(*Odwołanie — Telewizyjna działalność nadawcza — Dyrektywa 89/552/EWG — Artykuł 3a — Przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo w odniesieniu do wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa tego państwa członkowskiego — Mistrzostwa świata w piłce nożnej — Decyzja Komisji stwierdzająca zgodność środków z prawem Unii — Uzasadnienie — Artykuły 43 WE i 49 WE — Prawo własności*)

(2013/C 260/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: A. Barav i D. Reymond, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i N. Yerrell, pełnomocnicy, wspierani przez M. Gray'a, barrister), Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet i M. J.C. Halleux, pełnomocnicy, wspierani przez A. Joachimowicza i J. Stuycka, advocaten), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Ossowski i J. Beeko, pełnomocnicy, wspierani przez T. de la Mara, QC)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r. uznającej za zgodne z prawem wspólnotowym środki przyjęte przez Zjednoczone Królestwo na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz. U. L 295, s. 12)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Fédération internationale de football association (FIFA) zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — État belge przeciwko Medicom SPRL (C-210/11), Maison Patrice Alard SPRL (C-211/11)

(Sprawy połączone C-210/11 i C-211/11) ⁽¹⁾

(*Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 część B lit. b) — Prawo do odliczenia — Dobra inwestycyjne należące do osób prawnych i udostępnione częściowo ich zarządom do ich prywatnych celów — Brak zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uwzględnienie świadczenia w naturze w zakresie podatku dochodowego*)

(2013/C 260/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État belge

Strona pozwana: Medicom SPRL (C-210/11), Maison Patrice Alard SPRL (C-211/11)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Belgia) — Wykładnia art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwolnienie z podatku VAT — Pojęcie świadczenia usług związanego z nieruchomością — Użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające spółką, albo przez członków rodzin tych osób, części nieruchomości stanowiącej część przedsiębiorstwa, bez zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz jako świadczenie w naturze — Wykluczenie prawa do odliczenia

Sentencja

- 1) *Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby udostępnienie części należącej do osoby prawnej nieruchomości do celów prywatnych osoby, która zarządza tą osobą prawną, w sytuacji gdy nie wymaga się w charakterze wynagrodzenia za użytkowanie tej nieruchomości od korzystających z tego osób zapłaty czynszu w pieniądzu, stanowiło zwolnienie z podatku najem nieruchomości w rozumieniu tej dyrektywy, a fakt, że takie*